

TEXT PER L'EXPOSICIÓ D'OCTAVI ALUJA

*El més gran treball en la més gran facilitat, heus aquí
l'ART*

(Louis Cattiaux, El Missatge Retrobat XXII, 25')

La Tradició espiritual de la humanitat s'expressa mitjançant la imatge i la paraula, i ambdues es complementen en la unitat transcendent que viu més enllà de la realitat que veiem i escoltem.

L'obra d'Octavi Aluja, poeta, il·luminador i cal·lígraf, és un exemple cabdal d'aquesta manera d'entendre i viure l'art, doncs la seva obra és imatge i paraula, tot i que la font sempre és la paraula, el text sagrat.

La pràctica d'aquest tipus d'art implica una litúrgia i una ascési, ja que es fonamenta en el sagrat. Així, experiència artística, estètica i metafísica aspira a emular el gran Artista diví que dóna cos a la vida veritable. Aquí l'artista mostra el seu anhel de representar no pas la realitat, sinó el Real, el lloc on l'home contempla el que s'escolta: la paraula, i escolta el que es veu: la imatge.

Les obres d'Octavi Aluja són executades a partir de la tècnica tradicional del tremp d'ou sobre taula o sobre pergamí, perpetuant així formes i mètodes oblidats o menyspreats, però que constitueixen el llegat d'un món en que l'art estava al servei del Creador i de la regeneració dels éssers humans; un art que, mitjançant les regles de l'harmonia universal, prolongava la bellesa del món i aspirava a manifestar el sobrenatural ocult en el natural.

El Gran Arquitecte de l'Univers necessita artistes per poder expressar-se i manifestar-se en aquest món, però aquest artista no pot crear sol, li cal la inspiració de la bona Musa. El seu treball és així fecundat per la força vivificant de les lluminàries que brillen en la nit màgica de la volta celeste.

Pere Sànchez Ferré